Λόγος, Εξ_ουσία και Φύση (Αντώνης Μήλτσος)

Προοίμιο Α

Το Άπειρο κατέναντι στο Χάος (ή στο Μηδέν) είναι ο Ύσταστος Υποκείμενος Οργανισμός, που συνίσταται από υποδεέστερους όπως το Σύμπαν, τη Φύση, τα Στοιχεία, τα Είδη, τον Άνθρωπο κά.

Οι εν λόγω Οργανισμοί με τη σειρά τους, ως Ενεργά ή ως Συναισθητικά Υποκείμενα είναι Αυτοτελή κι Αυτόγνωμα, Ενιαία που, παρά ταύτα ο Νους προς διευκόλυνσή του κάνει αυθαίρετο ή τυπικό διαχωρισμό τους κατά τη μορφή και την «ουσία» τους, στοχεύοντας στην Αυτογνωσία του και την Ετερογνωσία τους, για ν` ανταπεξέλθει στο καθοδηγητικό του προτσές ή στο καθήκον, κατά πρώτον της ομοιοστασίας/εντελέχειας και κατά δεύτερο τη Αισθητικής του ανταπόκρισης με το προαναφερθέν Περιρρέον.

Ο Νους λοιπόν με τη ΣυνΑισθητική του, όταν λειτουργεί ως πολιτμπυρό μέσα στον Περιρρέοντα Οργανισμό του ανταπεξέρχεται στη μεν Εντελέχεια και την οργανική του Εντροπία Παραγωγικά, μέσα από, ή δημιουργώντας, δικό του αφαιρετικό Κόσμο, εξυπηρετώντας το ΕγωΣυναίσθημα.

Κατ` αντιδιαστολή, στον Περιρρέοντα Αισθητό του Κόσμο τούτος ανταπεξέρχεται Επαγωγικά και άμεσα, απ` αφορμής το Αιτιατό του σημαίνον.

«.....Τίποτα τό πραγματικό δέν υπάρχει πού νά μή συντηρεί τήν ύπαρξη του μ' εναν αγώνα ζωής καί θανάτου μέ τις καταστάσεις καί τίς συνθήκες τής ύπαρξης του. Ό αγώνας μπορεί νά είναι τυφλός ή καί ασυνείδητος, όπως στήν ανόργανη ύλη, μπορεί νά είναι συνειδητός και προγραμματισμένος, όπως ό αγώνας τού άνθρωπου μέ τίς κοινωνικές καί μέ τίς φυσικές συνθήκες. Ή πραγματικότητα είναι τό συνεχώς άνανεούμενο αποτέλεσμα τής λειτουργίας τής ύπαρξης - τής συνειδητήςή ασυνείδητης λειτουργίας κατά τήν οποία «αυτό πού είναι» γίνεται «άλλο»· καί ή ταυτότητα δέν είναι παρά ή συνεχής άρνηση της ατελούς υπάρξεως, τό υποκείμενο πού διατηρεί τόν εαυτό του κατά τή μετάβαση του στήν κατάσταση τού «άλλου». Συνεπώς κάθε πραγματικότητα

είναι μιά πραγμάτωση - μιά εξέλιξη τής «υποκειμενικότητας». Αυτή ή τελευταία «βρίσκει τόν εαυτό της» μέσα στήν ιστορία,

όπου ή εξέλιξη ενέχει ένα λογικό περιεχόμενο· ό Χέγκελ ορίζει αυτό τό περιεχόμενο ώς «πρόβαση στή συνείδηση της ελευθερίας».(Μαρκούζε: *«Λόγος κι Επανάσταση»)*

Προοίμιο Β

Η Ιδέα και το Ιδεοληπτικό της περιεχόμενο συμπεριλαμβανομένης της Φαντασίας, είναι το αφηρημένο μέρος της Νοήσεως και του Λόγου της.

Υπ` αυτή την έννοια, η Πολιτιστική Κληρονομιά συνιστά την Ιστορικότητα τής εν λόγω και του Υποκειμένου της..

Παρά ταύτα, η Νόηση κι ο Λόγος της επικαιροποιούνται/ενεργοποιούνται της Ιδέας και της Ιδεοληψίας, ως Συναισθητικοί παράμετροι ΕνΣυναισθητικής καθολικότητας και ΕγωΣυναισθητικής μερικότητας.

Έτσι δέον να εκλαμβάνονται: η μεν Συναίσθηση ως Νόηση και Λόγος της, οι δε συνιστώσες της, ΕνΣυναίσθηση και ΕγωΣυναίσθηση, ως το **συνδυαστικό** καθολικό και μερικό της απόσταγμα.

Και η μεν ΕγωΣυναίσθηση για το επιτελικό της έργο, κυριαρχείται μεθοδολογικά από την Επαγωγή, η δε ΕνΣυναίσθηση, ως κατά το μάλλον επικοινωνιακή, από την Παραγωγική συλλογιστική, ...για να υποβοηθήσουν αμφότερες τον υπαρξιακό ρόλο της ατομικότητας του Υποκείμενου και της συλλογικότητάς του συνάμα.

Επίσης αναφορικά με το Λόγο, η ντετερμινιστική συλλογιστική του, παρεισφρύει και ποικίλει μεθοδολογικά, ανάμεσα στην Επαγωγική, στην Παραγωγική και στην Αναλογική επιλεκτικότητα, καθιστώντας ούτω πως αφετηρία πότε το Αιτιατό του Αισθητού και άλλοτε το Ιδεοληπτικό περιεχόμενο της Νόησης.

Σημείωση υπό το ανωτέρω πρίσμα προς κατανόηση...

I. Οι αφορμές, τα αίτια και το αιτιατό του ακραίου Ναρκισσισμού:

Τα Υποκείμενα, τα κυριαρχούμενα Συναισθητικά και καθ` υπερβολή από την ΕγωΣυναισθητική ή ΕγωΚρατική τους ιδεοληψία, χάνουν την ΕνΣυναισθητική της εξισορρόπηση κομπλεξάροντας το Λόγο και τη Φαντασία τους από ετεροβαρή, ως μη όφειλε, ιδεολογικό και φαντασιακό συγκερασμό και κύρια από καταθλιπτική μονομέρεια.

Είναι ευνόητο πως συμβαίνει και το αντίστροφο:

Έτσι ο Φουκώ εκτιμά πως η ερωτολίμπιντο διαστρέφεται από την ΕνΣυναισθητική αφαίρεση, νόμο ή κανόνα της, ενώ ο Λακάν προσδίδει διαστροφή σε κάθε φαντασίωση.

II. Επίσης, περίπτωση ΕγωΣυναισθητικής υπερβολής είναι το Οιδιπόδειο Σύμπλεγμα, κατά το οποίο η μητρική ιδεοληψία ξεπερνά την ΕνΣυναισθητική καθολικότητα περί της εν λόγω ...και μια συγγενική σχέση των Υποκειμένων διεμβολίζεται από την ερωτολίμπιντο και την ΕγωΣυναισθητική υπερβολή.

Έτσι η ΕνΣυναισθητική τους επικοινωνία έχει υπεράγαν εξατομικευμένο συμπλεγματικό Λόγο και εμβόλιμα ψυχαναγκαστικά σενάρια.

Εξ αντιδιαστολής, η ερωτική ΕνΣυναισθητική παράμετρος μπορεί να μετασχηματιστεί, ως μη όφειλε, σε μητρική ΕγωΣυναίσθηση υπό την επιρροή συμπλεγματικού διεμβολισμού της πρώτης.

III. Περαιτέρω το ανοίκειο, ενδεχόμενα, του ΕνΣυναισθητικού περιβάλλοντος δίνει χώρο, καλύπτεται από την ΕγωΣυναισθητική υπερβολή και καταφυγή, από την

εξατομίκευση του ΕνΣυναισθητικού ή την κατάθλιψη του Υποκειμένου.

IV. Και ούτω καθεξής: Το οικογενειακό περιβάλλον είναι χώρος υπόδειγμα εξ_ουσιασμού και αλλοτρίωσης ανάμεσα στις ΣυνΑισθητικές υποσυνιστώσες.

Καθόσον, η καθημερινότητα και η αιτιοκρατική χαλαρότητα επιτρέπει στον υπερβάλλοντα φιλελευθερισμό εξ_ουσιαστικές σχέσεις χωρίς δραματικές, συμπλεγματικές επιπτώσεις.

V. Το μουσικό ιδίωμα του Πειραϊκού Ρεμπέτικου υπήρξε μια Σουρεαλιστική Αποκάλυψη, που ανάτρεψε τους μουσικούς και όχι μόνο, κανόνες, νόμους τής ΕνΣυναισθητικής των αστικών χώρων και της ελληνικής κοινωνίας.

Με αιτία την άμεση και προφανή αναποτελεσματικότητα του μεσοπολεμικού προτύπου και αφορμή το αντισυμβατικό περιρρέον του, η εν λόγω Αποκάλυψη έγινε εξ_ουσιαστική χιονοστιβάδα, που συνέθλιψε το προϋφιστάμενο μουσικό καθεστώς και πιλοτάρισε το επερχόμενο μουσικό ιδίωμα... και όχι μόνο.

Προοίμιο Γ

Οντολογική αφετηρία του Homo Sapiens (η Απόλυτη Ιδέα με Χεγκελιανή ορολογία) είναι η ΣυνΑισθητική του, που προέρχεται από τον ίδιό του, ιδιοτελή προσδιορισμό, χαρακτηρισμό κι αξιολόγηση τού περιρρέοντος*.

...ἂν τὸ σύμπαν εἶναι σύστημα, ἤτοι ἑνότης πολλῶν καὶ διαφόρων ὄντων, συνδεδεμένων δι' ἀναφορῶν ἀναγκαίων καὶ ἀπολύτων, ἀναγκαίως τοιοῦτον σύστημα ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ ἡ γνῶσις αὐτῶν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο εἶναι ἀνάγκη παρὰ τὸν νόμον τῆς ταυτότητος ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς καθολικὸς καὶ ἀπόλυτος ὁ νόμος τῆς διαφορᾶς καὶ τῆς σχέσεως τῶν διαφορῶν, ἀνάγκη νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι πᾶν ὂν εἶναι ἑνότης διαφορῶν, καὶ ὅτι ἄρα ἀληθὴς νόησις εἶναι ἐκείνη, ἥτις τὰ ἀντικείμενα αὐτῆς θεωρεῖ καὶ συλλαμβάνει ὡς ἑνότητας διαφόρων καὶ ἐναντίων διορισμῶν, ὅπως καὶ αὐτὴ ὡς ***αὐτοσυνειδησία*** εἶναι ἑνότης καὶ διαλλαγὴ δύο ἐναντίων, ὧν ἑκάτερον εἶναι αὐτὴ ἡ νόησις ἔνθεν μὲν ὡς ὑποκείμενον, ἑτέρωθεν δὲ ὡς ἀντικείμενον. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς εἶναι ἡ μεγάλη ἀνακάλυψις τοῦ Ἑγέλου, ὅτι δηλαδὴ τὴν φιλοσοφικὴν νόησιν συνέλαβεν ὡς ἔννοιαν καθολικὴν καὶ συγκεκριμένην....

Προλεγόμενα Π. Γρατσιάνου, 1915 "Η Λογική (Γ.Γ Έγελου)

Από αυτό το περιρρέον οντολογικό του Άπειρο, είναι ουτοπία να προσδοκάται πως θα προέλθει ταυτόσημη και συγχρονισμένη ΣυνΑισθητική σύμπτωση και αδελφοποίηση, ...θάναι αιωνίως ανάδελφος....

Υπ` αυτή την έννοια μακρινός πρόγονος του ανθρώπου είναι η γήινη Ιδιοτέλεια και πλησιέστερος το ζωικό βασίλειο, εξού και οι συγγενικές αισθητικές, υποστηρικτικές του «ιδιότητες».

Τούτες οι «ιδιότητες» είναι το συστατικό φυσικό του στοιχείο ...και, εκ παραλλήλου, οι ιδιοτελείς αξιολογήσεις τους προς το Εντελεχειακό και συνάμα Εντροπιακό ζωτικό τους στοιχείο, είναι το ιδεο_λογικό του οπλοστάσιο.

Ούτω, ...πώς αυτή η ανθρώπινη γήινη κουκίδα να αναζητήσει και να εντοπίσει ή ν` ανακαλύψει μέσα στο Άπειρο το Συναισθητικό του δίδυμο ή έστω προγονική συγγένεια;

———

*με τρεις διαχειριστικές βαθμίδες: ΣυνΑίσθηση, ΕνΣυναίσθηση και ΕγωΣυναίσθηση

Προοίμιο Δ

Στο Προοίμιο Γ συμπεραίνεται **η Απόλυτη** μοναχικότητα του Homo Sapiens.

Επίσης, εξυπονοείται μερικότερη παθογένειά του, που αφορά στη Συναισθητική του αρτιότητα καθ` εαυτή, ...είτε από Αισθητά του ελλείμματα, είτε από τη συνδυαστική της κακοδιαχείριση, ...δηλαδή από τα φυσικά μειονεκτήματα ή τη συνδυαστική αξιολογική δυσλειτουργίας της.

Πρόκειται είτε για αισθητές ασθένειες, ή προβλήματα της τρισυπόστατης συνδιαχειριστικής μνήμης (ως ανωτέρω).

Προοίμιο Ε

Παρατήρησις.—Πρὸς διασάφησιν τοῦ αἰσθητοῦ λαμβάνεται ἡ ἐξωτερικὴ πηγὴ αὐτοῦ, αἱ αἰσθήσεις ἢ τὰ αἰσθητήρια ὄργανα. Ἀλλ' ἡ ἔκφρασις ***ὄργανα*** οὐδένα δίδει διορισμὸν σχετικῶς πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ δι' αὐτῶν συλλαμβάνεται. Ἡ διαφορὰ τοῦ αἰσθητοῦ ἀπὸ τοῦ νοητοῦ εἶναι ὅτι ἐκείνου ὁ διορισμὸς εἶναι ἡ **ἀτομικότης**· καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀτομικὸν (τὸ ὅλως ἀφῃρημένον, τὸ ἄτομον) εἶναι καὶ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἄλλο, τὰ αἰσθητὰ εἶναι ἐκτὸς ἀλλήλων. Τῆς ἐξωτερικότητος δὲ ταύτης αἱ μᾶλλον ἀφῃρημέναι μορφαὶ εἰσὶ τὸ παρ' ἄλληλα καὶ μετ' ἄλληλα εἶναι (παράθεσις καὶ διαδοχή).—***Τὸ παριστάναι*** ὡς περιεχόμενον ἔχει μὲν τοιοῦτον αἰσθητὸν ὑλικόν, ἀλλὰ τεθειμένον μετὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ ***ἐμοῦ*** (καθ' ὃν δηλαδὴ τὸ περιεχόμενον τοῦτο εἶναι ἐν ἐμοί) καὶ τῆς ***καθολικότητος***, τῆς πρὸς ἑαυτὸ ἀναφορᾶς, τῆς ἁπλότητος. Ἀλλὰ ἐκτὸς τοῦ αἰσθητοῦ ἡ παράστασις ἔχει ὡς περιεχόμενον καὶ ὑλικὸν πηγάζον ἐκ τῆς αὐτοσυνειδήτου νοήσεως. Τοιαῦται εἶναι αἱ παραστάσεις τοῦ δικαίου, τῆς ἠθικότητος, τῆς θρησκείας καὶ αὐτῆς τῆς νοήσεως, καὶ δὲν εἶναι ἐπίσης εὔκολον νὰ εὑρεθῇ ποῦ κεῖται ἡ διαφορὰ τῶν ***παραστάσεων*** τούτων ἀπὸ τῶν ***νοημάτων*** τοῦ περιεχομένου τούτου. Διότι ἐνταῦθα τὸ περιεχόμενον εἶναι ἡ καθαρὰ νόησις, ὅπως εἶναι τοιαύτη καὶ ἡ μορφὴ τῆς καθολικότητος, ἣν τὸ περιεχόμενον τοῦτο ἔλαβεν ἤδη, διότι εἶναι ἐν ἐμοὶ (τῷ πνεύματι), ἐν γένει διότι εἶναι παράστασις. Ἀλλὰ τὸ ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τῆς παραστάσεως, ἐν γένει καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀναφορὰν ταύτην, κεῖται ἐν τούτῳ, ὅτι ἐν αὐτῇ τὸ περιεχόμενον ἐκεῖνο μένει ἐν καταστάσει ἀτομικεύσεως (χωρισμοῦ). Τὸ δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἄλλοι ὅμοιοι διορισμοὶ δὲν εἶναι βέβαια ἐν αἰσθητῇ ***τοπικῇ*** ἐξωτερικότητι πρὸς ἀλλήλους. Ἐμφανίζονται μὲν διαδοχικῶς ἐν τῷ χρόνῳ, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν χρόνον, οὔτε παρίσταται ὡς παρερχόμενον καὶ μεταβαλλόμενον ἐν αὐτῷ. Ἀλλ' ὅμως τοιοῦτοι καθ' ἑαυτοὺς πνευματικοὶ διορισμοὶ ἵστανται ἐπίσης μεμονωμένοι ἐν τῇ εὐρείᾳ περιοχῇ τῆς ἐσωτερικῆς ἀφῃρημένης καθολικότητος τῆς παραστάσεως ἐν γένει. Ἐν τῇ ἀπομονώσει (ἀτομικεύσει) ταύτῃ εἶναι αὗται ***ἁπλῶς*** δίκαιον, καθῆκον, Θεός. Ἡ παράστασις ἢ ἐμμένει ἐν τῷ διορισμῷ τούτῳ, ὅτι τὸ δίκαιον εἶναι τὸ δίκαιον, ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Θεός, ἢ λαμβάνει μᾶλλον ἀνεπτυγμένους διορισμούς, π. χ. ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, πάνσοφος, παντοδύναμος κτλ. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὡσαύτως ἀριθμοῦνται πολλοὶ μεμονωμένοι ἁπλοῖ διορισμοί, οἵτινες, παρὰ τὸν σύνδεσμον τὸν ἑνοῦντα αὐτοὺς ἐν τῷ ὑποκειμένῳ, μένουσιν ἐκτὸς ἀλλήλων.—Ἐνταῦθα φαίνεται ἡ ἀναφορὰ τῆς παραστάσεως πρὸς τὴν ***διάνοιαν***, ἥτις διακρίνεται ἐκείνης κατὰ τοῦτο, ὅτι εἰσάγει εἰς τοὺς μεμονωμένους διορισμοὺς της παραστάσεως σχέσεις καθολικοῦ καὶ μερικοῦ, ἢ αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος κ.λ π., καὶ ἑπομένως ἀναφορὰς ἀναγκαίας, ἐνῷ ἡ παράστασις ἀρκεῖται νὰ θέτῃ τοὺς διορισμοὺς ἐν τῷ ἀορίστῳ χώρῳ αὐτῆς παρ' ἀλλήλους καὶ νὰ συνδέῃ αὐτοὺς διὰ τοῦ ἁπλοῦ ***καί***.—

Προλεγόμενα Π. Γρατσιάνου, 1915 "Η Λογική (Γ.Γ Έγελου)

Σε αντιδιαστολή των ανωτέρω:

Ο υπαρξιακός πατριάρχης του Homo Sapiens, ο Νους, είναι Υποκείμενο και Αντικείμενο συνάμα της

Αισθητικής και της Εμπειρίας του με το νόμο της Ταυτότητας, ως βιολογικό, αλλά και Συναισθητικό του εργαλείο.

Εκ τούτου οριοθετείται, δηλαδή από αυτήν τη θετική και την αρνητική ταυτοποιητική/αντιφατική του Αισθητική και ΣυνΑισθητική ικανότητα.

Πέραν τούτου είναι σε βιολογική αδυναμία να δημιουργήσει/σχηματίσει Αισθητικό και Εμπειρικό Υποκειμενισμό, διάφορο των δεδομένων του Αισθητικών ορίων ή Εμπειρίας, υπερβατικό τής προαναφερθείσης ικανότητας.

Η ΣυνΑισθητική του και μόνο επεκτείνεται, ...αφενός με ασύμμετρη Φαντασία ή Βιολίμπιντο και από τα οποία μόνο διαισθητικά ή σουρεαλιστικά αντιλαμβάνεται ή επηρεάζεται, «δημιουργώντας» αντί διαφωτισμού του έναν «ανορθολογικό» υποκειμενισμό και αφετέρου έναν πολιτισμικό υποκειμενισμό συνδυαστικό του περιρρέοντος.

Ας προσθέσω δε πως ο Νους εκάστοτε ξεφεύγει της Επαγωγικής του γνωστικής ικανότητας και εξωκείλει σε παραπλανητική παραγωγικότητα.......

....

Κατά τόν ορισμό τού Χέγκελ, «...η *σκέψη, πράγματι, είναι κατ' ούσίαν ή άρνηση αυτού πού βρίσκεται άμεσα ενώπιον μας*». Μαρκούζε: Λόγος κι Επανάσταση σ. 9

Προφανώς, και περαιτέρω ως «...***άμεσα ενώπιόν μας...»*** υπονοείται το Αιτιατό (ως **θέση**) κι η Εμπειρία: ...και του οποίου τα Αίτια (δηλαδή η προηγηθείσα **Άρνηση**) είναι Νοητικός προσδιορισμός, Αναζήτηση, Αξιολόγηση και Ομοειδοποίηση, ...κατά βάση Επαγωγικά.

Αυτή η Επαγωγική αφετηρία, ίσως θέτει σε αμφισβήτηση τον ντετερμινισμό σαν υπογάστριο τής απόλυτης Αλήθειας, αλλά παρά ταύτα είναι αξιόπιστος και μοναδικός, όταν τούτη, η Αλήθεια, προσεγγίζεται ως **ΣυνΑισθητική**, ... παραμερίζοντας φυσικά τη Μεταφυσική και την Υπερβατικότητα.

Η Επαγωγική λειτουργία και αφετηρία ως Αποκάλυψη και Ανακάλυψη, ως Αισθητική και η Συναίσθηση συνάμα, ορίζουν και καθορίζουν τον Υποκείμενο HS και τον υπαρξιακό του ρόλο, ...αν όχι ως οντολογικό.

«...Ακόμη καί οι πιό αφηρημένες καί πιο μεταφυσικές έννοιες τού

Χέγκελ είναι διαποτισμένες άπό τήν εμπειρία - από τήν εμπειρία ενός

κόσμου μέσα στόν όποιο τό μή λογικό γίνεται λογικό καί, σάν τέτοιο,

καθορίζει τά γεγονότα ενός κόσμου μέσα στόν όποιο ή άνελευθερία*

είναι ή προϋπόθεση τής ελευθερίας, καί ό πόλεμος ό εγγυητής τής ειρήνης.

Αυτός ό κόσμος αντιφάσκει μέ τόν εαυτό του. Ή κοινή λογική καί ή επιστήμη καθορίζονται άπ' αυτή τήν αντίφαση· άλλά ή φιλοσοφική

σκέψη αρχίζει άπό τήν αναγνώριση ότι τά γεγονότα δεν αντιστοιχούν

στις έννοιες πού επιβάλλονται άπό τήν κοινή λογική καί τόν

επιστημονικό λόγο - αρχίζει, δηλαδή, άπό τήν άρνηση της νά τίς

αποδεχτεί. Στό βαθμό πού οί έννοιες αυτές παραβλέπουν τίς αναπότρεπτες αντιφάσεις πού συνιστούν τήν πραγματικότητα, αποσπώνται άπό τήν ίδια τή διαδικασία τής πραγματικότητας. Ή άρνηση αυτών των εννοιών εκ μέρους τής διαλεκτικής δέν είναι μόνο μιά κριτική της κονφορμιστικής λογικής, ή οποία αρνείται τήν πραγματικότητα τών

αντιφάσεων είναι καί μιά κριτική τής δεδομένης κατάστασης πάνω

στίς δικές της λογικές βάσεις - μιά κριτική τού κατεστημένου συστήματος

ζωής πού αρνείται τίς ίδιες του τίς υποσχέσεις καί δυνατότητες....» (στο ίδιο)..............

.....Τίποτα τό πραγματικό δέν υπάρχει πού νά μή συντηρεί τήν ύπαρξη

του μ' εναν αγώνα ζωής καί θανάτου μέ τίς καταστάσεις καί τίς συνθήκες

τής ύπαρξης του. Ό αγώνας μπορεί νά είναι τυφλός ή καί ασυνείδητος,

όπως στήν ανόργανη ύλη, μπορεί νά είναι συνειδητός καί

προγραμματισμένος, όπως ό αγώνας τού άνθρωπου μέ τίς κοινωνικές

καί μέ τίς φυσικές συνθήκες. Ή πραγματικότητα είναι τό συνεχώς

άνανεούμενο αποτέλεσμα τής λειτουργίας τής ύπαρξης - τής συνειδητής

ή ασυνείδητης λειτουργίας κατά τήν οποία «αυτό πού είναι» γίνεται

«άλλο»· καί ή ταυτότητα δέν είναι παρά ή συνεχής άρνηση τής

ατελούς υπάρξεως, τό υποκείμενο πού διατηρεί τόν εαυτό του κατά

τή μετάβαση του στήν κατάσταση τού «άλλου». Συνεπώς κάθε πραγματικότητα

είναι μιά πραγμάτωση - μιά εξέλιξη τής «υποκειμενικότητας

». Αυτή ή τελευταία «βρίσκει τόν εαυτό της» μέσα στήν ιστορία,

όπου ή εξέλιξη ενέχει ένα λογικό περιεχόμενο· ό Χέγκελ ορίζει αυτό

τό περιεχόμενο ώς «πρόβαση στή συνείδηση τής ελευθερίας».(στο ίδιο)

Το παρακάτω επεξηγηματικό απόσπασμα του Κωνστ. Καβουλάκου περί της Φαινομενολογίας του Χέγκελ βοηθά για την κατανόηση σε όσα δικά μου θ` ακολουθήσουν:

..... ο δρόμος της γνωστικής ανάπτυξης της επιστήμης είναι ο δρόμος της καταστροφής των βεβαιοτήτων που παράγονται σε μια κλιμακωτή αλληλουχία των μορφών γνώσης και των εκάστοτε αρνήσεών τους. Γι' αυτό και ο Χέγκελ τονίζει τον παραγωγικό χαρακτήρα της *άρνησης*, του σκεπτικισμού, της αμφιβολίας που φτάνει μέχρι την «απελπισία» με τη γνώση μας (*PhG*, 56)[19], τη γενικευμένη αμφιβολία όχι για τη μία ή την άλλη γνώση μας αλλά για ολόκληρη τη φαινόμενη γνώση. Αυτή την κριτική των «φυσικών» παραστάσεων, διανοημάτων και απόψεων ονομάζει ο Χέγκελ «αυτοεκπληρούμενο σκεπτικισμό» (sich vollbrigender Skeptizismus, *PhG*, 56), ο οποίος στηρίζεται στο διανοητικό μοτίβο της προσδιορισμένης άρνησης (bestimmte Negation). Σύμφωνα με το τελευταίο, η άρνηση μιας ορισμένης, περιορισμένης γνώσης δεν οδηγεί απλώς και μόνο στην καταστροφή της, δεν αφήνει πίσω της το μηδέν, αλλά ως άρνηση ακριβώς μιας *ορισμένης* γνώσης λαμβάνει ένα *ορισμένο περιεχόμενο* και άρα οδηγεί σ' έναν νέο προσδιορισμό της γνώσης μας για το αντικείμενο – αποτελεί λοιπόν *προσδιορισμένη* άρνηση. Έτσι η άρνηση και η καταστροφή του αναληθούς αποκαλύπτεται ως η μή-

19. Κάνοντας ένα λογοπαίγνιο, ο Χέγκελ μιλάει εδώ για την «οδό της *αμφιβολίας* (Zweifel)» ή, πιο σωστά, την «οδό της απελπισίας (Verzweiflung)».

τρα από την οποία γεννιούνται νέες μορφές – μέλη σε μια κλιμακούμενη αλληλουχία μορφών που καταλήγουν στην επιστήμη.

Αυτή την αναγκαία αλυσίδα των αρνήσεων και των κάθε φορά νέων μορφών γνώσης θέλει να εκθέσει η «επιστήμη της φαινόμενης γνώσης» ή, με άλλη ορολογία που σημαίνει εντέλει το ίδιο, η «φαινομενολογία του πνεύματος». Ως «επιστήμη», αυτή η «εισαγωγική» μάθηση χαρακτηρίζεται από αναγκαιότητα. Κι αυτή έχει πάλι δύο όψεις: Εκφράζεται τόσο μέσω της αξίωσης να εκτεθούν οι μορφές της φαινόμενης γνώσης στην πληρότητα και αναγκαία διαδοχή τους όσο και μέσω της αναγκαιότητας του τελικού σκοπού, της παραγωγής εκείνου του σημείου όπου η γνώση δεν χρειάζεται να προχωρήσει πέρα από τον εαυτό της, του σημείου όπου «η έννοια αντιστοιχεί στο αντικείμενο και το αντικείμενο στην έννοια» (*PhG*, 57), του σημείου όπου έχει πλέον αρθεί ο χωρισμός που χαρακτηρίζει την εργαλειακή αντίληψη για τη γνώση από την οποία ξεκινήσαμε.

Όντας εσωτερική στην ανάπτυξη των μορφών γνώσης, αυτή η δυνατότητα άρσης του χωρισμού μεταξύ γνώσης και απολύτου, αυτή η δυνατότητα της αυτοαναφοράς της γνώσης είναι η μόνη η οποία μπορεί να μας δώσει μια λύση στην αντίφαση που δημιουργείται μεταξύ της κοινής γνώσης και της επιστήμης κατά τον έλεγχο της πρώτης από τη σκοπιά της δεύτερης. Το πρόβλημά μας είναι εξαιρετικά κρίσιμο. Εφόσον η κριτική αμφισβήτηση της φαινόμενης γνώσης φαίνεται να προϋποθέτει ήδη τη σκοπιά της επιστήμης, από πού θα προκύψει το κριτήριό μας για μια τέτοια κριτική και πώς θα νομιμοποιηθεί ως αληθές χωρίς να επιστρέψουμε στον χωρισμό μεταξύ κοινής γνώσης και αλήθειας, γνώσης και απολύτου, απ' τον οποίο ζητάμε ακριβώς να απομακρυνθούμε; Σε αυτό το σημείο ο Χέγκελ προτείνει ως διέξοδο αυτό που μπορούμε να χαρακτηρίσουμε «ολισμό της συνείδησης»[20], θυμίζοντάς μας τον γενικό ορισμό της αλήθειας, όπως τον συναντάμε ήδη στη φαινόμενη συνείδηση. Σύμφωνα με αυτόν, η συνείδηση διακρίνει από τον εαυτό της κάτι, στο οποίο συγχρόνως αυτή αναφέρεται. Έτσι, με αυτή την αναφορά

20. Μαζί με τον Χέρμπερτ Σναίντελμπαχ. Βλ. H. Schnädelbach, *Hegel zur Einführung*, Junius, Αμβούργο 1999, σ. 55.

της συνείδησης σε ένα αντικείμενο μπορούμε να πούμε ότι κάτι είναι για αυτήν (für es). Αυτή είναι η πλευρά της γνώσης. Συγχρόνως, από το «είναι-για-αυτήν» (τη συνείδηση) διακρίνουμε το «είναι-καθ' εαυτό», αφού αυτό στο οποίο αναφέρεται η γνώση τίθεται ως υπάρχον ακόμα και ανεξάρτητα από την αναφορά αυτή, ανεξάρτητα από τη γνωστική σχέση με μια συνείδηση. Αυτή είναι η πλευρά της αλήθειας (*PhG*, 58).

Αν τώρα εξετάσουμε τι σημαίνει αλήθεια της γνώσης, βλέπουμε αμέσως ότι αναζητούμε αυτό που είναι καθ' εαυτό για εμάς. Δηλαδή αυτό που τίθεται ως το καθ' εαυτό, η ουσία, η αλήθεια του αντικειμένου, αυτό που τίθεται ως το μέτρο της γνώσης μας εμπίπτει αναγκαστικά στη συνείδηση, είναι δικό της αντικείμενο, δεν μπορεί παρά να είναι για αυτήν (für es). Με τα λόγια του Χέγκελ: «Η συνείδηση δίνει το μέτρο στον εαυτό της, και η εξέταση θα είναι έτσι μια σύγκρισή της με τον εαυτό της· γιατί η διάκριση, η οποία έγινε μόλις, εμπίπτει σ' αυτήν» (*PhG*, 59). Με άλλα λόγια, το κριτήριο έχει τον προσδιορισμό της γνώσης, αφού είναι για κάτι άλλο, και συγχρόνως έχει τον προσδιορισμό της αλήθειας, αυτού που είναι καθ' εαυτό. Πάλι με τα λόγια του Χέγκελ: «Σ' αυτό λοιπόν, το οποίο η συνείδηση χαρακτηρίζει εντός της ως το *καθ' εαυτό* ή το *αληθές*, έχουμε το κριτήριο, το οποίο θέτει η ίδια για να εκτιμήσει με βάση αυτό τη γνώση της» (*PhG*, 59). Σε κάθε περίπτωση, ο έλεγχος της γνώσης δεν είναι τίποτε άλλο από την εξέταση του αν η μία πλευρά, εκείνη της γνώσης ή της έννοιας, αντιστοιχεί στην άλλη, σ' εκείνη της αλήθειας ή της ουσίας. Όμως αυτό που μας ενδιαφέρει εδώ να συγκρατήσουμε είναι ότι, για τον Χέγκελ, «αυτές οι δύο στιγμές, *η έννοια και το αντικείμενο*, το *για-ένα-άλλο* και το *καθ' εαυτό-είναι*, εμπίπτουν στην ίδια τη γνώση που εξετάζουμε, και έτσι δεν έχουμε ανάγκη να φέρουμε κριτήρια μαζί μας ή να εφαρμόσουμε τις επινοήσεις και τα διανοήματά μας κατά την εξέταση· με το να τα αφήνουμε αυτά στην άκρη καταφέρνουμε να θεωρήσουμε το πράγμα όπως αυτό είναι καθ' εαυτό και δι' εαυτό» (*PhG*, 59)

Αν το γεγονός ότι η διάκριση έννοιας και αντικειμένου εμπίπτει στην ίδια τη συνείδηση είναι η πρώτη σημαντική προϋπόθεση της εγελιανής ανασυγκρότησης της γνωστικής διαδικασίας, η δεύτερη

αφορά την ίδια την εμμενή κίνηση της τελευταίας. Γιατί η σύγκριση αυτού που είναι για τη συνείδηση με αυτό που είναι καθ' εαυτό για τη συνείδηση εμπίπτει τώρα στην ίδια τη συνείδηση. Το κρίσιμο σημείο είναι εδώ ότι, όταν η σύγκριση εντοπίσει μια αναντιστοιχία μεταξύ της γνώσης και του αντικειμένου, τότε η συνακόλουθη αλλαγή της γνώσης προκειμένου αυτή να προσαρμοστεί στο αντικείμενο οδηγεί επίσης σε μια αλλαγή του ίδιου του αντικειμένου, αφού –με τα λόγια του Χέγκελ– «η δεδομένη γνώση ήταν ουσιωδώς μια γνώση περί του αντικειμένου· μαζί με τη γνώση γίνεται κι αυτό ένα άλλο, γιατί ανήκε ουσιωδώς σ' αυτή τη γνώση» (*PhG*, 60). Με άλλα λόγια, η αλλαγή της μιας στιγμής της συνείδησης, της πλευράς της γνώσης, επιφέρει μια αλλαγή της *ολότητας της συνείδησης*, άρα επίσης μια αλλαγή του συγκεκριμένου κριτηρίου που ανήκε «ουσιωδώς» στη μέχρι τώρα έγκυρη μορφή της. Με αυτή την έννοια δεν αλλάζει μόνο η γνώση αλλά και το ίδιο το αντικείμενό της, γιατί ο έλεγχος της πρώτης αποκαλύπτει το γεγονός πως ό,τι εκλαμβανόταν μέχρι τώρα ως το καθ' εαυτό-είναι δεν ήταν παρά μόνο το καθ' εαυτό γι' αυτήν (την ορισμένη συνείδηση), γι' αυτό και ο «έλεγχος δεν είναι μόνο ένας έλεγχος της γνώσης, αλλά επίσης του κριτηρίου της» (*PhG*, 60).

Ο Χέγκελ έχει τώρα περιγράψει, με αφηρημένους προς το παρόν όρους, τόσο τον «ολισμό της συνείδησης» όσο και την εμμενή της κίνηση και είναι έτοιμος να δώσει με βάση αυτά έναν νέο ορισμό της κεντρικής για τη *Φαινομενολογία* έννοιας της *εμπειρίας*. Αναφερόμενος στη διαδικασία ελέγχου της γνώσης που μόλις εξετάσαμε σημειώνει: «Αυτή η *διαλεκτική* κίνηση, την οποία εκτελεί η συνείδηση στον ίδιο της τον εαυτό, τόσο στη γνώση της όσο και στο αντικείμενό της, *εφόσον ξεπηδά* απ' αυτήν *το νέο αληθές αντικείμενο*, είναι πραγματικά εκείνη που ονομάζεται *εμπειρία*» (*PhG*, 60). Αυτή η εμπειρία, την οποία αποκτά η συνείδηση με τον εαυτό της, δεν είναι άλλη από τη δυναμική εκδίπλωση της αντίθεσης μεταξύ του αντικειμένου και της γνώσης του, η οποία οδηγεί σε αναθεώρηση της γνώσης και, όπως είδαμε, μέσω αυτής της τελευταίας σε μια αναθεώρηση του ίδιου του αντικειμένου.

Η αλλαγή του αντικειμένου είναι λοιπόν το αποτέλεσμα μιας «αναστροφής» της ίδιας της συνείδησης, γι' αυτό και –αντίθετα απ'

ό,τι υποβάλλει η συνήθης χρήση του όρου– η εμπειρία είναι εμπειρία την οποία αποκτά η συνείδηση με τον εαυτό της και όχι με κάτι εξωτερικό απ' αυτήν. Χάρη στην προσδιορισμένη άρνηση, η εμπειρία που αποκτά η συνείδηση μέσα από την απόρριψη της εκάστοτε δεδομένης της μορφής δεν οδηγεί σε γνωστικό μηδέν, αλλά σε μια επιστημονική πρόοδο, την οποία ο φαινομενολόγος φιλόσοφος οφείλει να ανασυγκροτήσει ως προς την αναγκαιότητά της. Η προσδιορισμένη άρνηση «παρουσιάζεται εδώ με το ότι αυτό που αρχικά εμφανιζόταν ως το αντικείμενο υποβιβάζεται για τη συνείδηση σε μια γνώση περί αυτού, και το *καθ' εαυτό* γίνεται ένα για-τη-*συνείδηση-είναι του καθ' εαυτό*, ούτως ώστε αναδύεται επίσης μια νέα μορφή της συνείδησης, για την οποία η ουσία είναι κάτι διαφορετικό απ' ό,τι για την προηγούμενη [μορφή]» (*PhG*, 61).

Μέχρι εδώ μιλάμε καθαρά τυπικά, δηλαδή αναφερόμαστε μόνο στον μορφικό χαρακτηρισμό της κίνησης της συνείδησης και όχι στο μεταβαλλόμενο περιεχόμενό της. Δουλειά της *Φαινομενολογίας του πνεύματος* είναι να ανασυγκροτήσει συγκεκριμένα την αναγκαία ανοδική πορεία της συνείδησης από το επίπεδο της κοινής, άμεσης γνώσης, μέσω μιας αλληλουχίας αρνήσεων και νέων μορφών, μέχρι το επίπεδο της επιστήμης, όπου έχει αρθεί κάθε επίφαση ετερότητας και το φαινόμενο έχει εξισωθεί με την ουσία. Είναι «το σημείο της αυθεντικής επιστήμης του πνεύματος» (*PhG*, 62), το οποίο δεν μπορούμε όμως να προσεγγίσουμε χωρίς την προηγούμενη συνολική εξέταση της εμπειρίας της συνείδησης στις διαφορετικές της μορφές. Σε αυτό το σημείο παραπέμπω τον αναγνώστη στο δεύτερο μέρος του παρόντος τόμου, όπου θίγονται συγκεκριμένες διαστάσεις των στιγμών της «αλήθειας του πνεύματος», συγκεκριμένες διαστάσεις των μορφών της συνείδησης, των οποίων άρση αποτελεί αυτή η αλήθεια.

Υποσημ. δική μου:

Σκέψη, Λόγος, Πνεύμα, Ιδέα είναι, κατ` εμέ, η μέσω ΕνΣυναισθητικής, και όχι η a priori (κατά Χέγκελ), άρνηση/αντίθεση ή ακόμη και διερεύνηση του Αιτιατού/Εμπειρίας και η Επαγωγική αποκάλυψη/ανακάλυψη των αιτίων και η ομοειδοποίησής τους....

……………Η Υποκειμενική Πραγματικότητα του Φυσικού Κόσμου είναι Α/Γνωστική Νομο_τέλεια, που ως τέτοια συνίσταται από Νόμους και Εντελέχεια_Εντροπία.

Τούτη, η Πραγματικότητα, όντας εξελίξιμη έχει δισυπόστατη τη δεύτερή της παράμετρο, που διακρίνεται στη Φυσική και σ` αυτήν που έχει ως αιχμή και οντολογικό Υποκείμενο τον Homo Sapiens. Το πλέον εξελιγμένο φυσικό είδος και περί τούτου αδιάψευστος μάρτυρας ο δεύτερος κόσμος, της Συναίσθησης, της Γνώσης του, της Ελεύθερης Βούλησης και του ανθρώπινου πολιτισμού.

Αυτής της τελευταίας Πραγματικότητας το Υποκείμενο κι Αιτιατό είναι οι αιτιώδεις Α/Γνωστικές Ανάγκες του, που ποικίλουν από την κλίμακα και τη συγκυριακή του Κατάσταση, τις χωροχρονικές απαιτήσεις τής Εντροπιακής του Εκκρεμότητας ή ενδεχόμενης Άρνησης. Αυτές οι Αιτίες του Υποκείμενου που δύναται ν` αποζητά, …είναι το υλικό η διαδικασία της εξελικτικής του Παράτασης ή ενδεχόμενης Αθανασίας(;).

Οι Ανάγκες είναι το εξελικτικό κίνητρο, η εξελικτική Ταυτότητα και οι Αιτίες, όπου εδράζεται, από την προηγηθείσα ατελή του άπειρη Κανονιστική Υπόσταση, …αλλά πληρώνει αντίτιμο στην

εξελικτική του παράμετρο, τον ηυξημένο Εντροπιακό συντελεστή.

Ο Μαρξ εκλαμβάνει την οικονομική βάση, τον Οργανισμό της (παραγωγή, σχέσεις, εργασία), σαν την ιστορική μαμή (Αιτία). Παρά ταύτα τούτη είναι κάτι περισσότερο: Είναι, το εν λόγω αιτιατό της Έλλογης Αιτίας, της Ιστορικότητας, το αποτέλεσμα του Λόγου και της Α/Γνώσης, ...η αναγκαία λεωφόρος στον αγώνα της εξελικτικής της Νομο_τέλειας.

Ουσιαστική της μαμή είναι οι ανάγκες της Νομο_τέλειας και η Συναίσθησή τους, αυτή η εγγενής ΕνΣυναίσθηση της βιολογικής πραγματικότητας, μέχρι την οποία μπορεί να διεισδύσει και να επιδράσει η Α/Γνώση κι ο έλλογος φιλελευθερισμός της.

Τούτης η αναστροφή κι ο εγκιβωτισμός, του χεγκελιανού Λόγου, λειτούργησε ως μπούμεραγκ στον εφηρμοσμένο κομμουνισμό της ΕΣΣΔ μετά το Στάλιν, ...και τα αποτελέσματα είναι γνωστά.

Αντίθετα, η παρέμβαση Τεγκ Χσιάο Πινγκ στην Κίνα έβαλε τα πράγματα στη θέση τους, ...επί του παρόντος(!), όπως διαγράφω σε άλλο μου κείμενο.

....

Σημείωμα 01

Το παρακάτω ερώτημα, στο σκαρίφημα, «Νομοτέλεια, ή Νομο_Τέλεια;» προκύπτει από τη δισυπόστατη τελολογική πραγματικότητα της ΣυνΑίσθησης στον HSapiens, της **Υποκειμενικής** της Ουσίας ή Κατάστασης: την ΕνΣυναισθητική της «εξοικείωση ή Αγάπη, την εξ_ουσιαστική ή αλλοτριωτική της λειτουργία και τη συμπλεγματική ΕγωΣυναισθητική της παράμετρο», που αντλεί υλικό από τις αισθήσεις και τις εμπειρίες, την Α/Γνώση και τη μεθολογία της, ταυτότητα, άρνηση, διαχωρισμός, ως διαλεκτικά σημαίνοντα, του **Πατριάρχη Νου**.

Δηλαδή, από **μονιστική θεώρηση,** ...είναι τούτη, η Νομο_Τελειακή Συναίσθηση, η Υποκειμενική μορφή και ουσία ή αναιρείται κι εντάσσεται στη φυσική Νομοτέλεια...;

Καθόσον, από τη χρηστικότητα ή από την απάντηση στο παραπάνω ερώτημα εξηγούνται, παρεισφρύουν ή αναστέλλονται κατηγορήματα τού Νόμου, της Αιτιότητας ή της Ελευθερίας της Βούλησης, της ιδεολογικής ενότητας και συνέχειας κά

Διευκρινιστικά, ... στο σκαρίφημα η Συναίσθηση προσλαμβάνεται ως υποκείμενο διευρυμένης **Libido***, όπως, εν πρώτοις, οι Καρλ Γιούγκ και Εριχ Φρομ τη διαστέλλουν, ...παρά ταύτα την προσδιορίζω εκτενέστερα:

ως σουρεαλιστικό οιστρογόνο του ΣυνΑισθητικού Οργανισμού μας, σε ανταγωνισμό και αμοιβαιότητα με το ρεαλιστικό συναίσθημα, ...για την εκφορά του **Λόγου**, ... ως πολιτισμικού γενόσημου, όπου «Βρίσκει ο γύφτος τη γενιά του κι αναθαρρεί η μιλιά του», ...περαιτέρω στο......

«Η Δραπετσώνα & όχι μόνο, ΣυνΑισθητικός Σουρεαλισμός & Εμπειρία Αντ Μήλτσος `22»....

https://www.academia.edu/86832711/%CE%97_%CE%94%CF%81%CE%B1%CF%80%CE%B5%CF%84%CF%83%CF%8E%CE%BD%CE%B1_%CE%BA%CE%B1%CE%B9_%CF%8C%CF%87%CE%B9_%CE%BC%CF%8C%CE%BD%CE%BF_%CF%89%CF%82_%CE%A3%CF%85%CE%BD%CE%91%CE%B9%CF%83%CE%B8%CE%B7%CF%84%CE%B9%CE%BA%CF%8C%CF%82_%CE%A3%CE%BF%CF%85%CF%81%CF%81%CE%B5%CE%B1%CE%BB%CE%B9%CF%83%CE%BC%CF%8C%CF%82_%CE%BA%CE%B1%CE%B9_%CE%95%CE%BC%CF%%

80%CE%B5%CE%B9%CF%81%CE%AF%CE%B1_%CE%91%CE%BD%CF%84_%CE%9C%CE%AE%CE%BB%CF%84%CF%83%CE%BF%CF%82_2022

Η λειτουργία της ΕνΣ ως 1→2 και 2→1, δηλαδή η μετακίνησής της προς την πλήρη άρνηση, εμφανίζει ποικίλα, ενδιάμεσα και μερικά Εγωσυμπλέγματα, τα οποία ο Νους ομαδοποιεί διαλεκτικά και κατηγοριοποιεί, διαμορφώνοντας τη ψυχοδιανοητική Εμπειρία.

Η έλλογη θέση-άρνηση λοιπόν και ομαδοποίηση των ομοειδών συνιστά την Εμπειρία και την Ιστορικότητα του Homo Sapiens προς την Εντελέχεια, όπως διείδε ο Χέγκελ και υιοθέτησε ο Μαρξισμός....

Η εν λόγω διαδικασία και οι προσδιορισμοί της φυσικά συνιστούν εκάστοτε Εκτροπή και Συμπλεγματική στάση, συμπεριφορά, της Πολιτικής και της Εξατομίκευσης του HS, απέναντι στο ΕνΣ αρχέτυπο*.

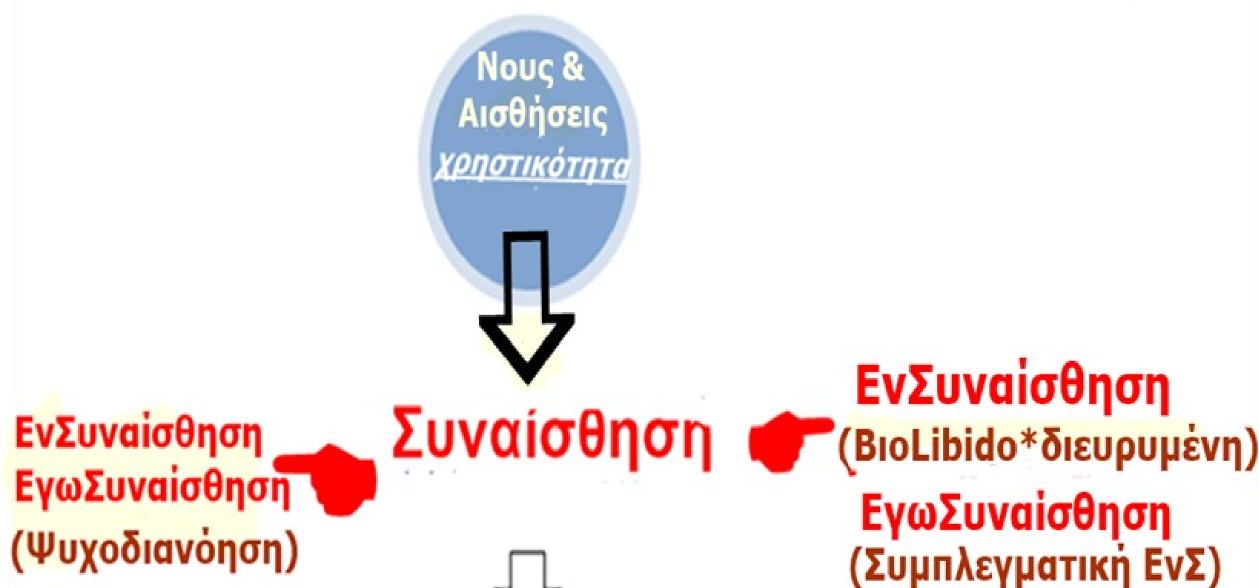
Είναι όμως το μάνα της ΕγωΣ και του ανθρώπινου πολιτισμού αφενός, αλλά αφετέρου, παρά ταύτα, μερική ή ατελής Αλήθεια.

***…του οποίου τα κύρια εναλλακτικά χαρακτηριστικά είναι η Αγάπη, η Εξοικείωση, η Εξ_Ουσία κι η Αλλοτρίωση…**

Το παρακάτω γραφικό πιθανά βοηθά στη σύλληψη της εν λόγω διανοητικής λειτουργίας και χρηστικότητας…

Νομοτέλεια ή Νομο_Τέλεια

"Ο κόσμος του Homo Sapiens
ή
ο homo sapiens του Κόσμου;....

Τα δυο κύρια συστήματα του ανθρώπινου οργανισμού που είναι υπεύθυνα για τη διατήρηση της ψυχοσωματικής ομοιοστασίας είναι το νευρικό σύστημα και το ενδοκρινικό (ορμονικό),..που άγονται και φέρονται από **το Νου και τον Αυτοματισμό του...**

....και με Χεγκελιανή προσέγγιση:

. Ἡ πραγματικότητα εἶναι κάτι ἄλλο καί κάτι περισσότερο ἀπ' αὐτό πού κωδικοποιεῖται στή λογική καί στή γλώσσα τῶν γεγονότων. Ἐδῶ βρίσκεται ὁ ἐσωτερικός δεσμός ἀνάμεσα στή διαλεκτική σκέψη καί τήν προσπάθεια τῆς πρωτοποριακῆς λογοτεχνίας: τήν προσπάθειά της νά καταργήσει τήν ἐξουσία τῶν γεγονότων πάνω στή λέξη καί νά μιλήσει μιά γλώσσα πού δέν εἶναι ἡ γλώσσα ἐκείνων πού ἐπιβάλλονται, ἐνισχύονται καί ὠφελοῦνται ἀπό τά γεγονότα. Καθώς ἡ ἐξουσία τῶν γεγονότων τείνει νά γίνεται ὁλοκληρωτική, νά ἀφομοιώνει κάθε ἀντίθεση καί νά καθορίζει ὁλόκληρο τό σύστημα ἐννοιῶν, ἡ προσπάθεια νά μιλήσει κανείς τή γλώσσα τῆς ἀντίθεσης ἐμφανίζεται ὁλοένα πιό ἄ-λογη, πιό σκοτεινή, πιό τεχνητή. Δέν ὑπάρχει θέμα ἄμεσης ἤ ἔμμεσης ἐπιρροῆς τοῦ Χέγκελ στήν αὐθεντική πρωτοπορία, ἄν καί εἶναι προφανής στόν Μαλλαρμέ, στόν Βιλλιέ ντέ λ' Ἴλ Ἄνταμ, στό σουρρεαλισμό, στόν Μπρέχτ. Πρέπει μᾶλλον νά ποῦμε ὅτι ἡ διαλεκτική καί ἡ ποιητική γλώσσα συναντιοῦνται σ' ἕνα κοινό ἔδαφος.

Τό κοινό στοιχεῖο εἶναι ἡ ἀναζήτηση μιᾶς «αὐθεντικῆς γλώσσας» – τῆς γλώσσας τῆς ἄρνησης πού συνιστᾶ τή Μεγάλη Ἄρνηση νά δεχτεῖ κανείς τούς κανόνες ἑνός παιχνιδιοῦ ὅπου τά ζάρια εἶναι νοθεμένα. Τό ἀπόν πρέπει νά γίνει παρόν γιατί τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ἀλήθειας βρίσκεται σ' αὐτό πού εἶναι ἀπόν. Ἰδού ἡ κλασική δήλωση τοῦ Μαλλαρμέ:

Je dis: une fleur! et, hors de l' oubli où ma voix relégue aucun contour, en tant que quelque chose d' autre que les calices sus, musicalement se lève, idée même et suave, l' absente de tous bouquets.

Λέω: ἕνα λουλούδι! καί ἀπό τή λησμονιά ὅπου ἡ φωνή μου ἐξορίζει τό κάθε περίγραμμα, ἀναδύεται μουσικά, διαφέροντας ἀπό κάθε γνωστό λουλούδι –ἴδιο ἰδέα τοῦ ἄνθους κι ὅλο χάρη–, τό ἄνθος πού ἀπουσιάζει ἀπ' ὅλα τά μπουκέτα.

Στήν αὐθεντική γλώσσα, ἡ λέξη

n' est pas l' expression d' une chose, mais l' absence de cette chose... Le mot fait disparaître les choses et nous impose le sentiment d' une manque universel et même de son propre manque.[1]

δέν εἶναι ἡ ἔκφραση ἑνός πράγματος, ἀλλά ἡ ἀπουσία του... Ἡ λέξη κάνει τά πράγματα νά ἐξαφανίζονται καί μᾶς ἐπιβάλλει τήν αἴσθηση μιᾶς καθολικῆς ἀνάγκης, καθώς καί τήν αἴσθηση τῆς δικῆς της ἀνάγκης.

Ἔτσι ἡ ποίηση εἶναι ἡ δύναμη «de nier des choses» (*νά ἀρνεῖται κανείς τά πράγματα*) – ἡ δύναμη πού κατά παράδοξο τρόπο διεκδικεῖ ὁ Χέγκελ γιά κάθε αὐθεντική σκέψη. Ὁ Βαλερύ ὑποστηρίζει:

La pensée est, en somme, le travail qui fait vivre en nous ce qui n' exist pas.[2]

Ἡ σκέψη εἶναι, ἐν ὀλίγοις, ἡ λειτουργία πού κάνει νά γεννιέται μέσα μας αὐτό πού δέν ὑπάρχει.

Καί κάνει τή ρητορική ἐρώτηση: «que sommes – nous donc sans le secours de ce qui n' exist pas?»[3] (*Τί λοιπόν εἴμαστε χωρίς τή βοήθεια αὐτοῦ πού δέν ὑπάρχει;*).

Μαρκούζε, "Ο Λόγος και η Επανάσταση"

Περαιτέρω:

Οι Αισθήσεις και η Αίσθηση είναι η ουσία του ανθρώπινου Επεισοδίου ή Οδοιπορικού, που έχουν τη μεν Συναίσθηση ως Ρεαλιστική αφετηρία και ιδιότητα τη δε Παραίσθηση ως Σουρεαλιστική πηγή και εδράζονται ως έκτη αίσθηση στον πατριάρχη των αισθήσεων, δηλαδή στο Νου.

Έτσι, Αισθήσεις και Νους αυτοπροσδιορίζονται ως κοινωνούν και κοινωνούμενο, ...δια της:

«Εμπειρία εστί το των ομοειδών πλήθος» Πλούταρχος.

Ούτω πως, διαμορφώνεται η αιτιώδης σχέση ως νοητικό κατηγόρημα και εμπειρικό αποτύπωμα συνάμα, ...με αφετηρία το πλήθος της επαγώγιμης αιτιατής πραγματικότητας και την ομοειδή της (*από το ρήμα **οίδα***) κατάταξη και κατηγοριοποίηση ως δεξαμενής του αιτίου και του γιατί.

«Όταν ο ιστορικός προβάλει ένα νόημα που ανακαλύπτει σ' ένα σύμπλεγμα γεγονότων θέλει να πει πρώτα πρώτα ότι προσπάθησε, με την ιστορική ανάλυση και κριτική, να τοποθετήσει ολόκληρο το σύμπλεγμα τούτο στην ιστορική αλυσίδα των αιτίων και αιτιατών, να βρει δηλαδή τις αιτίες που το γέννησαν και τ' αποτελέσματα που με τη σειρά του προκάλεσε [....].» Ν. Σβορώνος, Συνέντευξη.

Η εν λόγω Συναίσθηση της αλλότριας και οικείας πραγματικότητας του Υποκειμένου συνδιαλέγεται φυσικά και με την Παραίσθησή του ενδονοητικά, για να παράξει το Λόγο και να ικανοποιήσει τις ανάγκες του, ...

Ας διευκρινίσουμε για μια ακόμη φορά αναφορικά με τη σχέση των συνιστωσών τής Συναίσθησης, ΕνΣ και ΕγωΣ, δεν είναι από βιοχημική προσέγγιση παρά σχετικές αποχρώσεις τής διάστασης 1→2, 2→1.

Ακόμη, το παραπάνω Εμπειρικό αποτύπωμα κι η ιδεολογική χωροχρονική του διαχείριση, κατ` ένταση, διάρκεια, χροιά κλπ, συγκροτούν την Αισθητική στον Homo Sapiens, δηλαδή τη σχέση ΕνΣ/ΕγωΣ της εξατομικευμένης του εκδοχής. Και το μεν έργο Τέχνης και ζωής είναι κατά το μάλλον ΕγωΣυναισθητικής υπεροχής και εξειδίκευσης, ποιητική αντιδιαστολή στη ΕνΣ ανάγκη της βιολογικής διαλεκτικής και διαφυγή, όταν η τελευταία είναι/γίνεται άστοχη.

Αυτή η ομοειδής (από το ρήμα οίδα) αποτύπωση και η αναπαραγωγή της αντανακλά/εκφράζει το Αισθητικό επίπεδο της Συναισθητικής του λειτουργίας, τόσο αναφορικά με τις προσλαμβάνουσες, όσο και με τις αποδίδουσες. Και επιβεβαιώνει την ουσιαστική υποκειμενικότητά του, εφόσον χωρίς Αιτιατό/Αιτία είναι, ως Sapiens, έωλος κι ανύπαρκτος. Σχετική είναι στο παρακάτω απόσπασμα η ....«ομοειδής» η προσέγγιση/δολιχοδρόμηση του Ν. Σβορώνου, για τη νεοελληνική Συναισθητική λειτουργία/διαδικασία/διαλεκτική, ανάμεσα σε αυτόγνωμες αντικειμενικές και σε συνειδησιακές συνιστώσες της:

« Εδώ ακριβώς τίθεται το πρόβλημα της απόστασης ανάμεσα στο οικονομικό και κοινωνικό γίγνεσθαι από τη μια και στην ιδεολογία από την άλλη, πρόβλημα που στην ελληνική περίπτωση αποκτά μεγαλύτερη ενάργεια: το ιδιαίτερο βάρος της παράδοσης επέβαλε δρόμους διαφορετικούς, προκάλεσε ξεστρατίσματα και βραδείς ρυθμούς στη διαμόρφωση μιας νέας ιδεολογίας αντίστοιχης στην οικονομική και κοινωνική της βάση.» (Επισκόπηση της Νεοελληνικής Ιστορίας).

Ακόμη περισσότερο μάλιστα, η υποκατάσταση του Αιτιατού από τα Αίτια είναι το αναλυτικό λάθος, ο επιστημονικός πολιορκητικός κριός για τη δολιχοδρομική ταλαιπωρία του Sapiens και τη για τη θεοποιήσιμη χιμαιρικότητά του.

Σχετικό παράδειγμα το παρακάτω:

«...Όπως έχουμε ήδη αναφέρει, ο Σβορώνος διαχωρίζει την αντικειμενική υπόσταση του ελληνισμού από την αυτοσυνείδηση της ελληνικότητας. Για αυτό το λόγο στα κείμενά του δίνει ιδιαίτερη βαρύτητα να καταδείξει την παρόλ' αυτά συνέχεια του ελληνισμού. Η ένταξη του ελληνικού λαού, λοιπόν, στηΡωμαϊκή Αυτοκρατορία και η παραδοχή του χριστιανισμό προκάλεσαν την βαθμιαία εξαφάνιση της συνείδησής του η οποία θα βρεθεί σε «συγκεχυμένη και λανθάνουσα κατάσταση».
Εντούτοις, ο ηγετικός ρόλος του ελληνισμού θεωρείται ότι επεκτείνεται μέσα από την χριστιανική θρησκεία στην οποία κυριαρχεί.
Αυτός «ο πρώτος διχασμός στη συνείδηση των ελλήνων» θεωρείται από τον ιστορικό ως «αληθινά δραματικός», καθώς οδηγεί τον ελληνισμό «σε ένα είδος αλλοτρίωσης».
Ο ίδιος ο Σβορώνος στα χωρία αυτά δείχνει να βιώνει μαζί με τον ελληνισμό ένα είδος *τραύματος* για την *ασυμβατότητα* αυτή της ιστορίας. Και για αυτό το λόγο προσπαθεί να την καλύψει. Για
παράδειγμα, αφού παρατηρήσει ότι στον ελληνισμό «αρχίζουν να δημιουργούνται δύο πνευματικά
ρεύματα, ένα επίσημο, έκφραση μιας πνευματικής αριστοκρατίας που βγαίνει από την άρχουσα τάξη, και ένα λαϊκό ρεύμα με αυτόνομη αλλά λανθάνουσα εξέλιξη» φτάνει στην υπόθεση ότι παρότι ο όρος Έλλην εγκαταλείφτηκε από τους λογίους, είναι δυνατόν να διατηρήθηκε στον ελληνικό λαό όπως διαφαίνεται από δημοτικά τραγούδια, επόμενων όμως περιόδων που μπορούν να απηχούν

παλαιότερες καταστάσεις.
Έτσι, μια νέα πορεία διαγράφεται «καθαρά από το τέλος του 11ου αιώνα, για να διαρκέσει, περνώντας από διάφορα στάδια, ως τις αρχές του 19ου αιώνα. Είναι η περίοδος που ένας παλαιός λαός, με την προοδευτική του διαμόρφωση σε συντελεσμένο έθνος, ανανεώνεται και αποτελεί μια καινούργια ιστορική οντότητα, τον Νέο Ελληνισμό, δηλαδή το Ελληνικό έθνος.» **Το «Ελληνικό Έθνος» του Νίκου Σβορώνου: σχέδιο για τη θεωρία και τη γενεαλογία του - του Κώστα Παλούκη.**

Η Ελληνική Παλιγγενεσία ανάμεσα στην Παράδοση και τις δομές της, σε αντιδιαστολή με το ιδεολογικό διαφωτιστικό ξέσπασμα, δεν μπόρεσε να ισορροπήσει Συναισθητικά, καθότι οι ένθεν κι ένθεν υστερόβουλες πολιτικές της συνιστώσες πρόταξαν το ταξικό τους συμφέρον. Μόνο η απόλυτη επικυριαρχία της μιας επί της άλλης δημιουργούσε εκάστοτε εθνικολαϊκή συσπείρωση κατάλληλη για σαφείς προϋποθέσεις ριζικών ή επαναστατικών μεταβολών.

Εκ τούτου, η υποκειμενικότητα της Συναίσθησης προς τη μια ή την άλλη πλευρά είναι λιμπιντικό* σημαίνον και εντέλει σχετικό Α/Γνωστικιστικό διαλεκτικό της έκδοχο...

Σημείωμα 02

Τις παραπάνω (Σημείωμα 01) επαγωγικές προδιαγραφές θα τις διαχειριστώ κατά το μάλλον αναλυτικά για να

διευκρινίσω ενδεικτικά το περιεχόμενο και τη διαφορά ανάμεσα στις έννοιες της Επιβίωσης και της Αναβίωσης:

Με την πρώτη έννοια εξυπακούεται κατάσταση ζωντανή και τρέχουσα, με ΣυνΑισθητική, όπου ο Λόγος κυριαρχείται από την Εμπειρία και τον Αισθητικό της Ρεαλισμό από/με ανάλογα, βιωματικά και δομικά, συναισθήματα, ...είναι μια a posteriori εκδοχή του.

Αντίθετα η Αναβίωση είναι a priori σουρεαλιστικός οίστρος, ενστικτώδικη αισθητική εκδοχή της μνήμης και της ψυχολογίας, της Συναίσθησης του Υποκείμενου, ...μάλιστα σε αμοιβαιότητα και ανταγωνισμό με την Επιβίωση, για το Συναισθητικό του Λόγο.

Εννοείται πως πολλά Συμπλέγματα είναι η α/γνωστικιστική απόρροια της εν λόγω αντιπαράθεσης.

Πιο συγκεκριμένο, επί των εν λόγω, αναλυτικό παράδειγμα είναι η Συναίσθηση και ο εθνικιστικός ναρκισσισμός του ελληνικού λαού και του μετεπαναστατικού προσδιορισμού του ανάμεσα στην τουρκοκρατική του Επιβίωση και στην Ελληνιστική του Αναβίωση. Εν τέλει η Αναβίωση επικράτησε κατά κράτος.............

Αφιέρωση στα λαϊκά ξεσπάσματα, που ενίοτε έχουν εθνολογικό χαρακτήρα ή

διάστασηֲ.............

Τεράστιον πλῆθος συνοδεύει τὴν σορὸν τοῦ Λαμπράκη εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Ελευθερία 29.5.1963

Ἡ ἑλληνικὴ ἄποψη ὅτι ἡ δημιουργία ἐκ τοῦ μηδενὸς εἶναι ἀδύνατη, ἐπανῆλθε κατὰ διαστήματα κατὰ τοὺς Χριστιανικοὺς χρόνους, καὶ ὁδήγησε στὸν πανθεϊσμό. Ὁ πανθεϊσμὸς ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ὁ κόσμος δὲν εἶναι πράγματα διάφορα, καὶ ὅτι κάθε τι στὸν κόσμο ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄποψη αὐτὴ ἀναπτύσσεται ἐκτενῶς στὸν Σπινόζα, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἄποψη ποὺ ἑλκύει σχεδὸν ὅλους τοὺς μυστικιστές. Συνέβη ἔτσι, κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς αἰῶνες, πολλοὶ μυστικιστὲς νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ὀρθοδοξία, μιὰς καὶ τὄβρισκαν δύσκολο νὰ πιστέψουν ὅτι ὁ κόσμος βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐν τούτοις ὁ Αὐγουστίνος δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ δυσχέρεια στὸ σημεῖο τοῦτο· ἡ Γένεσις εἶναι σαφής, καὶ αὐτὸ τοῦ φτάνει. Ἡ ἄποψή του στὸ θέμα τοῦτο εἶναι οὐσιώδης γιὰ τὴ θεωρία του περὶ χρόνου.

Γιατί ὁ κόσμος δὲν δημιουργήθηκε γρηγορότερα; Διότι δὲν ὑπῆρχε « γρηγορότερα ».Ὁ Χρόνος ἐδημιουργήθη ὅταν καὶ ὁ κόσμος εἶχε δημιουργηθῆ. Ὁ Θεὸς εἶναι αἰώνιος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι εἶναι ἄχρονος· στὸν Θεὸ δὲν ὑπάρχει πρὶν καὶ μετά, ἀλλὰ μόνον αἰώνιο παρόν. Ἡ αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὴ σχέση τοῦ χρόνου· κάθε χρόνος εἶναι σ' Ἐκεῖνον παρὸν ἀμέσως. Δὲν *προηγήθη* τοῦ δημιουργηθέντος ὑπ' Αὐτοῦ χρόνου, γιατὶ αὐτὸ θὰ ἐξυπονοοῦσε ὅτι ἦτο ἐν χρόνῳ, ἐνῷ ὁ Θεὸς ἵσταται αἰωνίως ἔξω τῆς ροῆς τοῦ χρόνου. Οἱ σκέψεις αὐτὲς ὁδηγοῦν τὸν ἅγ. Αὐγουστίνο σὲ μιὰ θαυμαστὴ θεωρία περὶ τῆς σχετικότητος τοῦ χρόνου.

« Τί εἶναι, λοιπόν, ὁ χρόνος »; ρωτάει. «Ἐὰν μὲ ἐρωτήσῃ κανείς, θὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι τὸν γνωρίζω, ἀλλ' ἂν θελήσω νὰ τὸν ἑρμηνεύσω εἰς τὸν ἐρωτῶντα με, τὸν ἀγνοῶ ». (Βιβλ. XI) . Διάφορα προβλήματα τοῦ δημιουργοῦν ἀπορίες. Πραγματικά, λέγει, δὲν ὑπάρχει οὔτε παρελθὸν οὔτε μέλλον, ἀλλὰ μόνον παρόν· τὸ παρὸν εἶναι μόνον μιὰ στιγμή, καὶ ὁ χρόνος μπορεῖ νὰ μετρηθῆ μόνον ὅταν περνᾶ. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει χρόνος παρελθὼν καὶ μέλλων. Φαίνεται ὅτι ἐδῶ ἐμπλεκόμεθα σὲ ἀντιφάσεις. Ὁ μόνος τρόπος ποὺ βρίσκει ὁ Αὐγουστίνος γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὶς ἀντιφάσεις αὐτὲς εἶναι νὰ εἰπῆ ὅτι τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον μποροῦν νὰ νοηθοῦν μόνον ὡς παρόν: τὸ « παρελθὸν » πρέπει νὰ ταυτισθῆ μὲ τὴ μνήμη, καὶ τὸ « μέλλον » μὲ τὴν ἀναμονὴ ποὺ εἶναι ἀμφότερα γεγονότα παρόντα. Ὑπάρχουν, λέγει,

τρεῖς χρόνοι: « τὸ παρὸν τῶν παρόντων καὶ τὸ παρὸν τῶν μελλόντων ». Τὸ παρὸν τῶν παρελθόντων εὑρίσκεται εἰς τὴν μνήμην, τὸ παρὸν τῶν παρόντων εἶναι ἡ ἐνόρασις *(intuitio),* τὸ δὲ παρὸν τῶν μελλόντων εἶναι ἡ αναμονὴ » (Βιβλ. XI, κεφ.xx). Τὸ νὰ λέμε πὼς ὑπάρχουν τρεῖς χρόνοι, παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον, εἶναι μᾶλλον ἀνευθυνολογία.

᾿Αντιλαμβάνεται ὅτι δὲν ἔχει λύσει πραγματικὰ ὅλες τὶς δυσχέρειες μ᾿ αὐτὴ τὴ θεωρία. « Τὸ πνεῦμα μου διακαίεται ἀπὸ τὸν πόθον νὰ διευκρινήση τὸ τόσον πολύπλοκον αὐτὸ αἴνιγμα », λέγει καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸ νὰ τὸν φωτίση, βεβαιώνοντάς Τον πὼς τὸ ἐνδιαφέρον του στὸ πρόβλημα δὲν προέρχεται ἀπὸ ἁπλὴ περιέργεια. « Σοῦ ἐξομολογοῦμαι, Κύριε, ὅτι ἀκόμη ἀγνοῶ τί εἶναι ὁ χρόνος ». ᾿Αλλ᾿ ἡ οὐσία τῆς λύσεως, λέγει, θὰ ἔγκειται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ χρόνος εἶναι θέμα ὑποκειμενικό: ὁ χρόνος βρίσκεται εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ποὺ ἀναμένει, θεωρεῖ (προσέχει) καὶ ἀναμιμνήσκεται. (αὐτ., xxxviii). ᾿Απὸ αὐτὸ συνάγεται ὅτι δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὑπάρξη χρόνος χωρὶς κάποιο δημιουργημένο πλᾶσμα, καὶ ὅτι θὰ ἦταν ἀδιανόητον νὰ μιλοῦμε περὶ χρόνου πρὸ τῆς Δημιουργίας, (αὐτ., κεφ. xxx).

Πρρσωπικὰ δὲν συμφωνῶ μ᾿ αὐτὴ τὴ θεωρία, κατὰ τὸ γεγονὸς ὅτι καθιστᾶ τὸν χρόνο κάτι τὸ ψυχικὸ (πνευματικό). ᾿Αλλ᾿ εἶναι μιὰ πάρα πολὺ ἔξυπνη θεωρία ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἐξετασθῆ μὲ σοβαρότητα. Θὰ προχωρήσω περισσότερο καὶ θὰ εἰπῶ ὅτι ἀποτελεῖ μεγάλη πρόοδο ἀνφορικὰ πρὸς ὅ,τι σχετικὸ ὑπάρχει στὴν ἑλληνικὴ φιλοσοφία. Περιέχει μιὰ καλύτερη καὶ σαφέστερη διατύπωση ἀπὸ τὴν ὑποκειμενικὴ θεωρία τοῦ χρόνου στὸν Κὰντ — θεωρία, ποὺ ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Κὰντ ἔχει γίνει εὐρύτατα ἀποδεκτὴ μεταξὺ τῶν διαφόρων φιλοσόφων.

Ἡ θεωρία ὅτι ὁ χρόνος εἶναι μόνον μιὰ ἄποψη τῶν σκέψεών μας, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἀκραῖες μορφὲς τοῦ ὑποκειμενισμοῦ ἐκείνου, πού, καθὼς εἴδαμε, ἀναπτύσσονταν βαθμιαῖα στὴν ἀρχαιότητα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Πρωταγόρα, τοῦ Σωκράτη καὶ μετέπειτα. Ἡ συναισθηματική της ἄποψη εἶναι ἡ ταλαιπωρία μὲ τὴ συνείδηση τοῦ ἁμαρτήματος, ποὺ ἦρθε ἀργότερα ἀπὸ τὶς πνευματικές της ἀπόψεις. Ὁ ἀγ. Αὐγουστίνος ἐμφανίζει ἀμφότερα τὰ εἴδη ὑποκειμενισμοῦ. Ὁ

ὑποκειμενισμός τὸν ὁδήγησε νὰ προηγηθῆ ὄχι μόνον τῆς καντιανῆς θεωρίας τοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ τοῦ καρτεσιανοῦ *cogito* (σκέπτομαι). Στοὺς *Μονολόγους* του *(Soliloquia)* λέγει: «Ἐσύ, ποὺ θέλεις νὰ γνωρίζεις, γνωρίζεις ποιός εἶσαι: Τὸ γνωρίζω. Ἀπὸ ποῦ εἶσαι; Δὲν γνωρίζω. Αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτό σου ἕνα ἢ πολλαπλό; Δὲν γνωρίζω. Αἰσθάνεσαι ὅτι κινεῖσαι; Δὲν γνωρίζω. Γνωρίζεις ὅτι σκέπτεσαι; Τὸ γνωρίζω». Τοῦτο δὲν περιέχει μόνον τὸ *cogito* τοῦ Καρτεσίου ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπάντησή του στὸ *ambulo ergo sum* (περιπατῶ, ἄρα ὑπάρχω) τοῦ Γκασσαντὶ [Gassendi]. Ὡς φιλόσοφος, συνεπῶς, ὁ Αὐγουστίνος διεκδικεῖ ὑψηλὴ θέση.

II. Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὅταν στὰ 410 ἡ Ρώμη ἐδηώθη ἀπὸ τοὺς Γότθους, οἱ εἰδωλολάτρες, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀπέδωσαν τὴν καταστροφὴ στὴν ἐγκατάλειψη τῶν ἀρχαίων θεῶν. Ὅσο λατρευόταν ὁ Ζεύς, ἔλεγαν, ἡ Ρώμη παρέμενε ἰσχυρή· τώρα ποὺ οἱ Αὐτοκράτορες τὸν ἐγκατέλειψαν, δὲν προστατεύει πιὰ τοὺς Ρωμαίους. Τὸ εἰδωλολατρικὸ αὐτὸ ἐπιχείρημα χρειαζόταν ἀπάντηση. *Ἡ Πολιτεία τοῦ Θεοῦ*, γραμμένη κατὰ διαλείμματα μεταξὺ τοῦ 412 καὶ τοῦ 427, ὑπῆρξε ἡ ἀπάντηση τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου· ἀλλὰ καθὼς προχωροῦσε πῆρε πολὺ πλατύτερη ἔκταση κ' ἐξελίχθηκε σ' ἕνα πλῆρες χριστιανικὸ διάγραμμα ἱστορίας, τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Ὑπῆρξε ἕνα βιβλίο μὲ τεράστια ἐπιρροὴ καθ' ὅλον τὸν Μεσαίωνα, ἰδίως στοὺς ἀγῶνες τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν κοσμικῶν ἡγεμόνων. Ὅπως μερικὰ ἄλλα πολὺ μεγάλα βιβλία, παίρνει, μὲ τὴ δεύτερη ἀνάγνωσή του, μιὰν ἄλλη διάσταση κ' ἐντυπώνεται στὴ μνήμη μὲ μονιμότερη ἐπιβολή. Περιέχει, βεβαίως, πολλὰ ποὺ δύσκολα θὰ δεχόταν κανεὶς σήμερα, καὶ ἡ βασική του θέση συσκοτίζεται κάπως ἀπὸ ἐξοιδήματα ποὺ ἀνήκουν στὴν ἐποχή του. Ἀλλ' ἡ γενικὴ ἀντίληψή του γιὰ τὴν ἀντίθεση μεταξὺ τῆς πολιτείας τοῦ κόσμου τούτου καὶ τῆς πολιτείας τοῦ Θεοῦ ἀπετέλεσε ἔμπνευση γιὰ πολλούς, ἐνῶ καὶ σήμερα μπορεῖ νὰ ἐκτεθῆ χωρὶς τὴ θεολογική του γλώσσα.

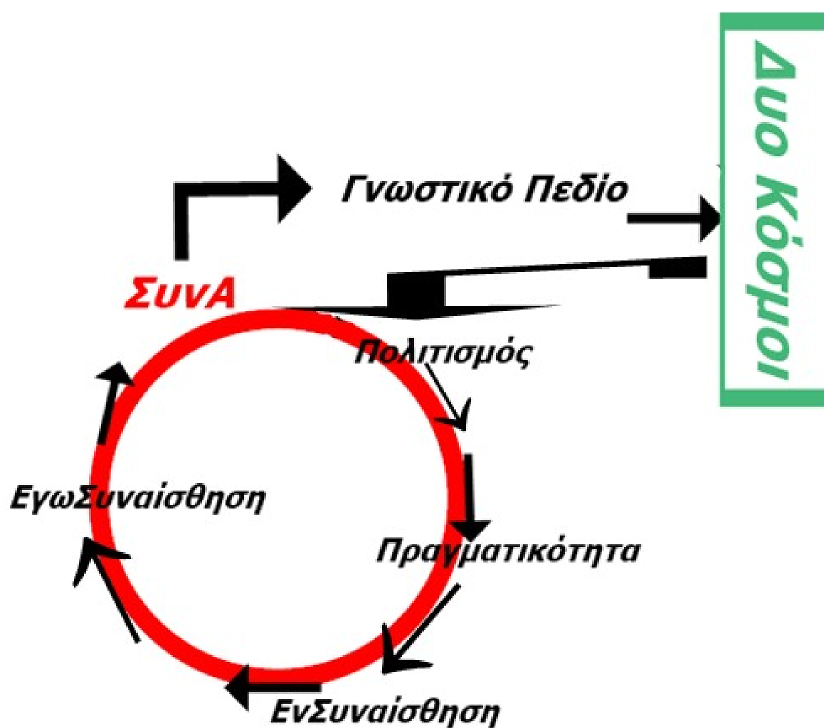
 Μπ. Ράσσελ

Η ανεύρεση του Αιτίου, δηλαδή η Γνώση του **a priori ή a posteriori** (κατά Καντ) του Γνωστικού Εξαναγκασμού ή ΕνΣυναισθητικής αιτίας, γίνεται με a priori ΕνΣυναισθητική επαγωγική αναζήτηση εκ του αιτιατού, ενώ του από

a posteriori (κατά Καντ) με την a priori και a posteriori ΕγωΣυναισθητική εμπειρία και συνήθεια.

1. Ο Λόγος έπεται της Συναίσθησης και η γλώσσα του είναι πολιτισμικό γενόσημο

Η πνευματική αντικειμενικοποίηση της Πραγματικότητας διαμορφώνει την Ιστορία , την Ιστορικότητα και τον Πολιτισμό, ως Δεύτερο Κόσμο και a priori, αφενός ως λίκνο και αφετέρου ως εφαλτήριο με την ΕνΣυναίσθηση και την ΕγωΣυναίσθηση, ...που επιπρόσθετα αντλούν a posteriori από την Πραγματικότητα και αρδεύουν, ούτω πως, τη Συναίσθηση των δυο Κόσμων, για το Λόγο, την Εξ_Ουσία και την πράξη ή παράλειψη του/στο Υποκείμενο...

Στον χώρο του Αγνωστικισμού ο Homo Sapiens δεν έχει Ελεύθερη Βούληση, έχει όμως Διαισθητική Πρόσβαση μέσω του Νου και των Ενστίκτων του χωρίς τις αισθήσεις, όπως είναι η Αναπαραγωγή, η ΑυτοΣυντήρηση, η Ενσυναίσθηση κλπ

Για τον εν λόγω χώρο πολιορκητικός του κριός είναι αποκλειστικά η Επαγωγική μέθοδός του, η Ανακάλυψη ή Αποκάλυψη (πχ κάποια θρησκεία, σχέση, δεσμό, κατάσταση ή άλλα ιδεολογήματα), που ανοίγει το δρόμο στην Αναλυτική αναζήτηση, στις υπόλοιπες αισθήσεις, στην επιστήμη, στην αιτιοκρατία και στην ιδεοληπτική ενότητα, στην Ελεύθερη Βούληση, …δηλαδή στο Γνωστικό του χωροχρόνο και όχι μόνο….

Με αφορμή τα εν λόγω ας προσθέσω τα παρακάτω για την Αιτιοκρατία:

Τούτη είναι νοητική μέθοδος, παρακλάδι της Αναλυτικής επιστημονικής σκέψης και, εκ τούτου η Επαγωγική εκκίνηση της διαδικασίας της, από την Αιτία για την αναζήτηση του Αιτιατού, είναι ατελέσφορη.

Όμως δεν ακυρώνει τη σχετική μέθοδο, εφόσον η εκκίνησή της πηγάσει από το Αιτιατό Αναλυτικά στην/για την αναζήτηση της Αιτίας (πχ κάποια θρησκεία, σχέση, δεσμό, κατάσταση ή άλλα ιδεολογήματα).

Η φύση **αναπαράγει** …τις εικόνες, τις μονάδες και τις συλλογικότητές της με δική της αιώνια απαρασάλευτη Λογική. Αφθαρσία και μεταβλητότητα, κανονικότητα με εντροπία και ορθολογισμός χωρίς ηγεσία ή εντελέχεια. Παράλληλα, αφότου συνέβη συνεχίζει να συντροφεύει τον άνθρωπο και να τον γαλουχεί προκαλώντας συναισθήματα και αφήνοντας ψυχοσωματικά ίχνη πάνω του.

Όταν οι πρώην αυταξίες του εσμού, της ορδής ή της αγέλης έγιναν κοινότητες με υπάκουα μέλη, υπάχθηκαν σε πολιτισμικούς εξ_ουσιαστικούς κανόνες για να διατηρήσουν τη συνοχή. Συνέβη τότε, που ο συναισθηματικός εμπλουτισμός και ο διαφωτισμός εκ τούτου, ανάπτυξαν ατομικές δεξιότητες, αλλά κύρια ατομικό Λόγο, στη θέση του συλλογικού φυσιοκρατικού μονόδρομου.

Ο εξ_ουσιαστικός Λόγος με τη σειρά του δρομολόγησε την πολιτισμική εξέλιξη και προκάλεσε στις πρώην αυταξίες νέο επίπεδο σχέσεων με σχετικισμό για την πρωτοεμφανισθείσα ελευθερία, η ισορροπία της οποίας είναι ακόμη διαφιλονικούμενη και διακύβευμα.

Έτσι, με τις παρακαταθήκες της φύσης ο άνθρωπος κατάφερε να **ανακατασκευάζει …**και **μάλιστα** με σχετική επιλεκτική ευχέρεια. Σύστησε επίσης και επιπρόσθετα αποκλειστικό, δικό του προνόμιο και υπερβατικό χώρο με δυνατότητα παράλληλης φυσικής παρέμβασης χρησιμοποιώντας την εξ_ουσία και το συναισθηματικό ενδιάμεσο.

Δηλαδή ο άνθρωπος, παρότι αναπαράχθηκε ως φυσική επιλογή εξυπηρετώντας φυσικούς κανόνες και συλλογικότητες, όμως ο ίδιος μπορεί να αναπαράγει επιλεκτικά υπερβατικές εικόνες, κανόνες και συλλογικότητες, κατά το δοκούν ή μάλλον με δικό του Λόγο και παρέμβαση.

Ο συσχετισμός υλικών, συνθηκών και περιβάλλοντος με στόχο την αναπαραγωγή ιδιότητας ή αξίας είναι επίκτητη πνευματική ικανότητα και επιδίωξη του πολιτισμικού Λόγου και της γλώσσας του. Αυτή η αποκάλυψη και δημιουργία είναι ο φαύλος κύκλος και το νόημα του πολιτισμού. Η εν λόγω διαδικασία αρδεύει την αναγκαιότητα και την αιτιοκρατική βάση της μοιραίας και αέναης διαδρομής προς την Ιθάκη από τον **συναισθηματικό εμπλουτισμό** και τη **δομική ε**πικαιροποίηση, αφού το έλλειμμά του συνιστά εντροπία, αποδιοργάνωση και κίνδυνο ανυπαρξίας, ισοπεδωτικό άγχος και αυτοκτονικό πολιτισμικό σύνδρομο. Η γαλήνη έρχεται μόλις αυτό αποκαθίσταται και στην πραγματικότητα δεν παύει ποτέ να μοιράζεται την ενστικτώδη του αιτιότητα και να αναζητά από τα μυστικά της φυσικής επιλογής και του πολιτισμικού Λόγου τη λύτρωση.

Η εξελικτική μας διαδικασία και ύπαρξη είναι εξαρτώμενη από τον καθημερινό εμπλουτισμό και την επικαιροποίηση, αλλιώς θα ήμασταν αθάνατοι...

Για τον υπαινιγμό και το ενδεχόμενο της Αθανασίας: χωρίς τον εμπλουτισμό το ανθρώπινο είδος θα υπάκουε σε αεικίνητο σύστημα, αλλά τούτο είναι ανέφικτο να συμβεί χωρίς εξέλιξη, αφού κάθε τέτοιο αυτοκαταστέλλεται από εντροπία ως φυσιοκρατική οργανωτική αρχή και παράμετρος, ως φυσική επιλογή και ένστικτο του φυσικού Λόγου. Σχετικά έκδοχα αθανασίας μόνο υπερβατικά, αυθαίρετα και με απόκρυφα δεδομένα μπορεί να σχηματίσει ο ανθρώπινος Λόγος, να τα συντηρήσει με υπερβατικό, υπερφυσικό πολιτισμικό και συναισθηματικό εμπλουτισμό, για ιδιόχρηση ή και ιδιοτέλεια.

Αντίθετα, η εντροπία είναι το αντίτιμο για την παρουσία του ορθολογισμού και της κανονικότητας, της σταθερότητα και της δομικότητας της φυσικής επιλογής, όπως περιγράφεται παρακάτω…

Ο φυσικός Λόγος συγκροτείται ή διέπεται από την αρχή πως «…υπό όμοιες συνθήκες υλικού, συσχετισμού και περιβάλλοντος (χωροχρόνος κλπ) αναπαράγεται ένα, ως φυσική επιλογή, **μοναδικό**, προφανές, αιτιολογημένο, συνειδητό, ικανό και όχι αναγκαίο …**αποτέλεσμα**». Η εν λόγω αρχή είναι εγγενής τάση, φυσικό **ένστικτο** και Λόγος, που **επικαιροποιεί** τη φυσική επιλογή την ανατυπώνει στη μνήμη και στο πληροφοριακό μας σύστημα ως ιδιότητα ή αξία και ως ψυχοσωματικό ίχνος, μέσω της συναισθηματικής διαδικασίας. Φυσικά, είναι σοφιστεία να αποδίδεται ομοιότητα στις αντίστοιχες προϋποθέσεις, για κάθε όμοια φυσική επιλογή.

Γιατί ο Λόγος χωρίς το φυσικό ένστικτο και τη φυσική τάξη θάταν ανυπόστατος, καθώς και το έλλογο συγκριτικό πλεονέκτημα. Η ταξική πάλη, το χαρακτηριστικό παράδειγμα του ανθρώπινου μετασχηματισμού, θάταν μια χαοτική κατάσταση, αντί για κρίση ορθολογισμού.

Η παραπάνω διατύπωση που αναπαράγεται βέβαια στο φυσιοκρατικό λογικό σύστημα συνιστά αρχή και θεμέλιο, μολαταύτα ο άνθρωπος προσθέτει σ` αυτό τα δικά του πολιτισμικά συστήματα, όπως το θρησκευτικό, το κοινωνιολογικό κά. με τις ως άνω ενστικτώδεις κανονιστικές αρχές, κάνοντας καταχρηστική και υπερβατική παρέμβαση. Γιατί ο Ορθολογισμός και ο κανόνας, η εντροπία κι ο εμπλουτισμός, παρότι ανέκκλητα στη φύση και τη φυσιοκρατία, δεν εξυπακούονται στις ανθρώπινες πολιτισμικές κατασκευές και στις υποδιαιρέσεις τους, όπου οι εκτροπές του κανόνα είναι προφανείς και σωρηδόν, με υπερβατές, ασυνείδητες ή άλλου είδους επιρροές, παρεμβάσεις και ανηθικότητες.

Ο Λόγος της φύσης δεν παρέλκει από τις αρχές του, δεν χαρίζει εύνοιες, δεν συμβιβάζεται ούτε με τον πολιτισμό, γι` αυτό και κάθε εικαστικό δημιούργημα ως πραγματικό έργο τέχνης είναι μοναδικό, μη παρέλκοντας ούτε για το πιο πιστό αντίγραφο. Είναι χαρακτηριστική η ηθοπλαστική πρόνοια της Ορθοδοξίας, που έχοντας επίγνωση αυτού του εικονολατρευτικού ανορθολογισμού και της αυθαιρεσίας διαχωρίζει την εικαστική αναπαραγωγή, το έργο τέχνης, από τη λατρευτική εντελέχεια των εικόνων της.

Παρά ταύτα πρέπει να σημειώσουμε προκαταβολικά, πως ... αν η φύση και η φυσική επιλογή είναι η μόνη αλήθεια, η μόνη πραγματικότητα, τότε ο άνθρωπος και ο πολιτισμός του είναι μοναδικός στην κατασκευή ψέματος και ψευδαίσθησης!

Εν ολίγοις η νόηση έχει τη δυνατότητα να παράγει υπερβατό υλικό και συναισθήματα παρελκύοντας τη φυσιοκρατία του Λόγου. Εκτός τόπου και χρόνου, ως σουρεαλιστικό και ασυνείδητο συλλογικό σύμπτωμα ο Λόγος υπό τις ίδιες συνθήκες υλικού και περιβάλλοντος μπορεί να προκαλεί απρόοπτα και διαφοροποιημένα ανακλαστικά συναισθήματα, να τεχνοτροπεί με υπερφυσική ελευθερία. Η υπερβατική λογική παραγωγή είναι συνδυασμός υποκειμενικής υπέρβασης και αντικειμενικής αυθαιρεσίας, που επιτυγχάνεται με το καλλιτεχνικό σημαίνον, την έμπνευση, τη φαντασία, το ασυνείδητο.

Ο νους με την υπερφυσική του παραγωγική δυνατότητα συσταίνει πρακτικό Λόγο και πολιτισμό, επιμερίζει ηθελημένα και εκάστοτε υστερόβουλα τα οφέλη της κοινής προσπάθειας. Με τεχνητό σύστημα και Λόγο, θρησκεία, οικογένεια, πατρίδα, έθνος κά κάνει υποβολιμαία χρήση της φυσικής ισορροπίας και επιλογής παράγοντας υπερβατά συναισθήματα και εντελέχεια αμφίβολου κόστους.

Είναι ασύλληπτες οι συνέπειες από την ανθρώπινη πολιτισμική δυνατότητα. Για παράδειγμα, στο υπαρξιακό ζήτημα η προσωπικότητα προσλαμβάνεται από το εν λόγω έκδοχο, ως οργανική οικουμενική αξία και λατρευτικό δημιούργημα προς χάρη του οποίου υπάρχει ο κόσμος. Με την άλλη πρόσληψη τη νεωτερική, την αμφισβητούμενη από τα εθνικιστικά ή τα φονταμεταλιστικά μορφώματα και των νεότατων δυτικών συμπεριλαμβανομένων, συνιστά αξιολάτρευτη οντότητα και υψηλά αποτιμημένη ιδιότητα και χρηστική οικουμενική αξία με σχέση συνεργασίας προς τη φύση. Στη μια περίπτωση έχει τιμή και στην άλλη εντελέχεια.

2.Εξουσία

Το πολιτειακό εξουσιαστικό σύστημα διαχειρίζεται τα αντίστοιχα σημαίνοντα θρησκεία, οικονομία, βιολογία, ηθικολογία κά, ως επιμέρους εκδοχές της λογικής διαδικασίας, για να συστήσει το κοινωνιολογικό, σαν κορυφαίο σύστημα χειραγώγησης και πολιτισμού. Επομένως γίνεται κατανοητή η βαρύνουσα σημασία της πολιτικής και του πολιτειακού μορφώματος για τον άνθρωπο και το συλλογικό του πλεονέκτημα.

...Για να λειτουργήσει ως ο «οργανωτής» της ενότητας του καπιταλιστικού κοινωνικού σχηματισμού (ενοποίηση των κυρίαρχων τάξεων και ενοποίηση όλης της κοινωνίας στη βάση αυτών των συνολικών κεφαλαιοκρατικών συμφερόντων) το καπιταλιστικό κράτος διατηρεί ως ιδιαίτερη κοινωνική δομή και λειτουργία μια χαρακτηριστική σχετική αυτονομία από την οικονομική βαθμίδα του κοινωνικού σχηματισμού, αλλά και από τα ιδιαίτερα συμφέροντα των επιμέρους κεφαλαιοκρατικών μερίδων... «Η θεωρητική τομή στο έργο του Ν. Πουλαντζά» του Γιάννη Μηλιού.

Η **ηγετική** σημαίνουσα και παρουσία είναι ανύπαρκτη στη λογική της φύσης. Ως προς τούτη η αυτόματη «δημοκρατική», η κανονιστική λογική και διαχείριση είναι το αντιπροσωπευτικό το φυσιολογικό της μόρφωμα. Αντίθετα με τον ανθρώπινο πολιτισμό, είναι ο σχετικισμός για τον οποίο η πολιτική και το πολίτευμα συνιστά οργανικό, λειτουργικό εξάρτημα και εντελέχεια. Για τον τελευταίο το πολίτευμα είναι θεμελιακό κομμάτι και παράγοντας της εξ_ουσιαστικής του λειτουργίας και κατάστασης, λατρευτικός θεσμός, σχήμα και είδωλο.

Με την επιλεκτική πολιτική λειτουργία, ο άνθρωπος έκανε μπορετό να αντιπαραθέσει το Λόγο του στη φυσική επιλογή και του επέτρεψε να αναζητήσει συγκριτικά πλεονεκτήματα για τις υποχρεώσεις και τις ανάγκες του. Αυτές οι διαφοροποιημένες του αφετηρίες παρήγαγαν τις σύγχρονες κοινωνίες και περαιτέρω, για παράδειγμα, το μεσαίωνα και με την

αριστοτελική ιδεολογία στο ζήτημα της πόλης ή τη σύγχρονη νεωτερικότητα και το συγκερασμό μέσα από τα επιτεύγματα του διαφωτισμού.

Είναι σχετικό το πολιτικό δράμα και η κακοδαιμονία του νεοέλληνα από την αδυναμία του πολιτικού του συστήματος να ανταποκριθεί στις ανάγκες του και να κάνει στοχευμένες πρέπουσες και αποτελεσματικές επιλογές...

Ο Σεφέρης γράφοντας στο ημερολόγιό του στα τέλη του 1945:
«...η βλακεία, η εγωπάθεια, η μωρία και η γενική αναπηρία της ηγετικής τάξης στη σημερινή Ελλάδα σε φέρνει στην ανάγκη να ξεράσεις, είμαι βέβαιος πως τούτοι οι ελεεινοί δεν αντιπροσωπεύουν τη ζωντανή Ελλάδα, δεν αντιπροσωπεύουν τίποτε και υπάρχουν άγνωστοι, πολλοί που δεν ξέρουν, αλλά που αξίζουν...».
Και συνεχίζει ο Ελύτης:
"...Από τί πάσχουμε κυρίως; Θά σας το πω αμέσως: από μιά μόνιμο, πλήρη, καί κακοήθη ασυμφωνία μεταξύ του πνεύματος της εκάστοτε ηγεσίας μας και του «ήθους» πού χαρακτηρίζει το βαθύτερο ψυχικό πολιτισμό του ελληνικού λαού στό σύνολό του!..."
"Ελευθερία" 15.6.1958 (Συνέντευξη στο Ρένο Αποστολίδη)

Πειραιάς 22.5.2016